

сетнѣ, — че тамъ се търкаляха хиляди челоуѣчески трупове, оставени за къруавитѣ пиршествa на хищнитѣ звѣрове . . . Но това напомнювание не намаляуаше ентузиазма у опълченцитѣ поскоро да се срѣщнатъ съ противника, а, напротивъ, то го одесеторяуаше. Това се видѣше не само отъ думитѣ имъ, нъ и отъ изражението на очитѣ имъ.

По цѣлата позиция бѣше тихо и мирно. Нито едно движение, нито единъ звукъ, който да свидѣтелствууа за присѣтствието на противника.

Въ 8 часа се получи заповѣдь да се вдигнатъ дружинитѣ отъ бивуака. 3-тя дружина получи заповѣдь да се въскачи на сѣверния склонъ на възвишенността — срѣщу Старо-Загорското дефиле — Чадъръ-Могила, а 1-ва дружина се въскачи на источната частъ на сѣщата възвишенность.

Щомъ дружината се спрѣ на опрѣдѣленото мѣсто, азъ се отдѣлихъ отъ офицеритѣ и се расположихъ подъ едно увѣхнало бадемово дърво за да напрауя нѣкои и други бѣлѣжки за вчерашния день. Офицеритѣ се бѣха събрали въ кръжокъ за да довършатъ прѣкъсенатата утрenna похапка, а опълченцитѣ си догризвахъ сухаря. . . .

Слѣдъ малко се чу дружни хоръ на пѣснопойцитѣ офицери. Подиръ тѣхъ запѣха и опълченцитѣ своитѣ войнишки юнашки пѣсни.

Азъ напуствахъ своитѣ бѣлѣжки и се присѣдихъ къмъ офицеритѣ.

Въ пѣснитѣ както на офицеритѣ, така и на опълченцитѣ, които ту плавно-жаловито, ту прѣкъсенато гръмовито, се разнасяха по цѣлата позиция, се исказуаше всичко: юначество, негодование и угроза противъ неприятеля и най сетнѣ, прощавание съ мечти, съ надежди и въобще съ всички и всичко мило на тоя свѣтъ. . . .

— Бамъ! Бамъ! се раздадохъ испърво два топовни гърмежа.

Ний всички скокнахме и се разшавахме.

— Первое! Второе! скомандова единъ отъ офицеритѣ, въ отговоръ на топовнитѣ гърмежи.